

VAKANTIEGEDACHTEN (4 en slot) DE TROUWRING VAN MARIA

We hebben op al onze reizen en bezoeken aan kerken al vele relieken tegengekomen, maar dit is misschien toch een van de meest speciale : de trouwring van Maria, die bewaard wordt in de San Lorenzo, de Sint-Laurentius-kathedraal van Perugia, de hoofdstad van Umbrië.

Kapel van de Ring van Maria. © Linda Verdickt

In de middeleeuwen nam de Mariaverering altijd maar toe. En omdat er in de Bijbel niet zoveel geschreven staat over haar, groeide ook de behoefte aan verhalen over haar leven, en tastbare zaken. Een belangrijke gebeurtenis in haar leven was

natuurlijk haar huwelijk met Jozef. Ik weet niet of het toen in die streken de gewoonte was om trouwringen uit te wisselen, maar de trouwring van Maria wordt dus bewaard in Perugia.

Bij haar sterven en tenhemelopneming werden de bezittingen van Maria verdeeld onder de apostelen. Haar trouwring ging naar de geliefde leerling, Johannes. Die zou de ring op al zijn reizen bij zich gedragen hebben. De geschiedenis van de ring is eventjes niet te volgen wanneer Johannes in Rome problemen krijgt en gemarteld wordt. Heeft hij toen de ring aan een van de diakens gegeven ? Heeft een van de krijgsknechten hem in handen gekregen, en later aan een van de vrouwen van het keizerlijk hof gegeven ? In ieder geval is de ring ongeveer een eeuw later in het bezit van een nicht van keizer Marcus Aurelius, ene Mostiola of Mustiola. Zij was een overtuigde christen, die uit Rome moest vluchten.

De ring bevindt zich in een schrijn achter het rode gordijn. © Linda Verdickt

Ze kwam terecht in Clusium, het huidige Chiusi. Daar stierf ze ook de marteldood. De ring van Maria

bleef aan haar vinger zitten in haar graf, waar een eenvoudig kapelletje bij gebouwd werd. In de achtste eeuw werd er een grotere kerk gebouwd, en haar lichaam werd naar daar overgebracht. De ring werd sindsdien ter verering tentoongesteld. In de elfde eeuw werd de ring overgebracht naar de nieuwe kathedraal van Chiusi. Dit was zeer tegen de zin van het kapittel van de oude kerk, en er ontstond een fikse ruzie tussen de twee. Uiteindelijk werd beslist dat de ring toevertrouwd werd aan de kerk van de Minderbroeders, de Franciscanen.

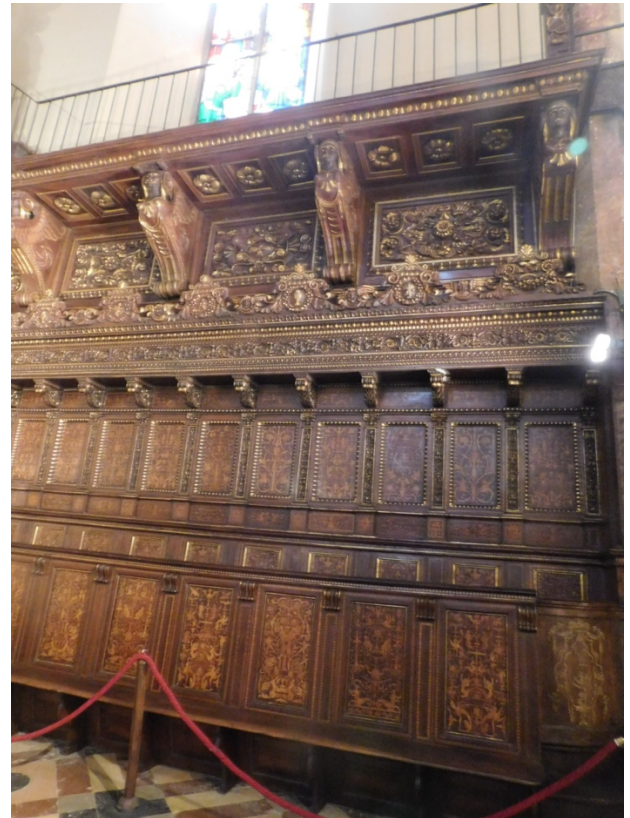
Maar in juli 1473 heeft een Franciscaner-broeder, die zich verongelikt voelde door zijn medebroeders (ik weet niet om welke reden), in zijn colère de sleutel van het schrijn gestolen, en is met de ring naar Perugia gegaan. Er was in die periode een enorme rivaliteit tussen de Italiaanse steden, op alle gebieden. Dus in Perugia zagen ze de broeder graag komen met de ring van Maria.

In Chiusi lieten ze het natuurlijk niet daarbij, en er dreigde zelfs oorlog tussen de twee steden. De paus moest tussenbeide komen, en na heel wat discussie en gepreek, bleef de ring van Maria uiteindelijk in Perugia, waar hij nog steeds is.

Er is ook een minder spectaculair verhaal. De ring zou in het jaar 949 door een plaatselijke juwelier mee naar Chiusi gebracht zijn, na een pelgrimstocht naar het Heilig Land. En de inwoners van Perugia zouden hem gestolen hebben in 1473.

De ring bevindt zich in een aparte kapel, links van de hoofdingang. Hij wordt bewaard in een schrijn, hoog tegen de muur, dat te bereiken is langs een lange, smalle trap. De ring wordt tweemaal per jaar uitgesteld, op 29 en 30 juli (de dag dat de ring zou toegekomen zijn in Perugia), en op de derde zondag van januari (de 'dag van het huwelijk'). Op deze

laatste dag kunnen echtparen en toekomstige echtparen hun eigen huwelijksringen laten zegenen. En om te voorkomen dat de sleutel van het schrijn nog eens gestolen wordt : er zijn maar liefst veertien sleutels nodig om het schrijn te openen, en die zijn allemaal in handen van verschillende personen.

Koorgestoelte in de kapel © Linda Verdickt

Ook de verlovingsring van Maria is bewaard, die bevindt zich in de Notre-Dame van Parijs, alsook een gewone ring van Maria, die bewaard wordt in de kerk van San Giuseppe (Sint-Jozef) in Messina in Sicilië.

Constant

VIERING SINT-JOZEFSSCHOOL

Op donderdag 24 oktober was de Sint-Jozefsschool weer te gast in onze parochiekerk. Er was een viering in de voormiddag, en een in de namiddag, want de hele schoolbevolking kan niet allemaal tegelijk in de kerk. Op dinsdag hadden de leerlingen al eens geoefend.

De viering was gebaseerd op het jaarthema "Samen op pad". Een van de juffen van de school stapt ook de weg naar Santiago de Compostella, en zij had haar kaarten met stempels, en een schelp van Sint-Jacob meegegeven om te tonen aan de kinderen. Juf Lieve legde alles mooi en simpel uit voor de kinderen.

Het welkom maakte onmiddellijk duidelijk waarover het ging: "Welkom allemaal. Wij zijn samen op tocht. Onderweg zijn we niet alleen. God gaat met ons mee, Jezus gaat met ons mee, en de Geest van God gaat ook met ons mee. Samen zijn we op stap!" Dat is simpel gezegd, maar o zo waar.

Er werd het verhaal verteld (en uitgebeeld) van Abraham die op reis vertrekt. En ook de liederen waren aangepast aan het thema: "Ga je mee? zeg niet nee. Maar sta op en doe mee. Zet je voetstappen in die van mij. Volg het spoor en ga door. Of ga jij

liever voor?" Meester Pieter zorgde zoals gewoonlijk voor de sfeervolle begeleiding op zijn gitaar.

De kinderen baden ook om "grote stappen vooruit te zetten", op hun niveau en in hun omgeving. Heel mooi.

Het slotgebed vatte alles mooi samen: "Goede God, als pelgrims gaan we samen op stap. Iedereen mag met ons mee. Je mag kiezen hoe snel je wil stappen, iedereen mag op zijn eigen tempo stappen. Iedereen kan wel iets, ieder heeft zijn talenten. Geef ons kracht voor deze tocht. Ga jij met ons mee? Geef ons sterke schoenen, zodat we tegen een stootje kunnen. Zorg jij ervoor dat we elkaar onderweg niet verliezen? Leer jij ons de juiste wegwijzers kiezen, zodat we de goede weg kiezen?" En daarna weerklonk het slotlied: "Stap voor stap, stap voor stap, ja ja ja. Stap voor stap, met elkaar. Stap voor stap, klap klap klap. Jipi jipi jee, jipi jee. Doe maar met z'n allen. Jipi jee, jipi jee. Doe maar samen, stap voor stap."

Proficiat voor deze viering! We hebben met de parochie dit thema ook opgenomen in de voorbereiding van de eerste communie.

Constant

KOEKJESZONDAG

Een kleine verrassing wachtte ons op na de viering van zondag 27 oktober. Een vriendelijke dame, die nu en dan de kerk binnenkomt voor een stil gebed en om een kaarsje te branden, had tegen het einde van de viering een grote schaal met zelfgebakken koekjes binnengebracht.

© Linda Verdickt

Dat was "pour tout le monde ici dans l'église", zei ze stilletjes. De schaal was propertjes afgedekt, maar ze lichtte toch al een tip van de sluier op, om te laten zien wat er onder stak. Ze had zelfs servetjes voorzien! En intussen was ze stilletjes weer buitengegaan.

Het waren heel lekkere koekjes. Iedereen heeft er op het einde van de viering van genoten. Heel hartelijk dank voor dit kleine spontane gebaar van verbondenheid.

Constant, namens alle mensen in de kerk

ROME : DE HOOFDKERK VAN DE WERELDKERK (1)

De “Pauselijke Aartsbasiliek van Sint-Jan van Lateranen”, of de “Aartsbasiliek van de Allerheiligste Verlosser” in Rome is de bisschopskerk van het bisdom Rome, waarvan de paus bisschop is. Zij is formeel de hoofdkerk van de wereldkerk, en als dusdanig belangrijker dan de Sint-Pietersbasiliek. Dit staat ook te lezen op de voorgevel van de basiliek : “Sacrosancta lateranensis ecclesia omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput” (“Allerheiligste kerk van Lateranen, moeder en hoofd van alle kerken van de stad en van de wereld”). Het is (in oorsprong) het oudste kerkgebouw van Rome. Een nieuw gekozen paus neemt nog altijd, na zijn verkiezing, “bezit” van de kerk door plaats te nemen op de cathedra, de bisschopsstoel, van de basiliek, symbool voor de verantwoordelijkheid die hij heeft als bisschop van Rome.

De naam “Lateranen” stamt uit de oudheid. Op deze plaats hadden de families van de Laterani en de Pisoni elk een villa. Maar deze waren door keizer Nero geconfisqueerd, nadat leden van die families betrokken geweest waren bij een samenzwering tegen hem in het jaar 65. Sindsdien was dit een keizerlijke eigendom. In de derde eeuw liet keizer Septimius Severus op een deel van het terrein een groot militair complex bouwen voor de cavalerie. Delen ervan zijn bewaard onder de basiliek. Later kwam het gebied in het bezit van Fausta, de zuster van keizer Maxentius, en werd hier een nieuw paleis voor haar gebouwd. Fausta trouwde met Constantijn, die zijn rivaal Maxentius versloeg, en zo zelf keizer werd.

© Linda Verdickt

Die overwinning zou Constantijn te danken hebben aan de steun van Christus – zo had hij in een teken aan de hemel gezien. En daardoor bekeerde hij zich (op zijn sterfbed) tot het christendom, dat een officieel toegelaten godsdienst werd in het Romeinse rijk. Deze godsdienstvrijheid werd bekrachtigd door het Edict van Milaan in 313. En ter gelegenheid hiervan schonk Constantijn heel het gebied van Lateranen (met de gebouwen waarin de ruiters van Maxentius gezeten had, en het paleis van Fausta – die later in discrediet zou vallen bij Constantijn en vermoord werd) aan de paus, Miltiades. Constantijn liet hier een christelijke “basilica” bouwen, en de pausen bouwden hier hun residentie, het paleis van Lateranen.

© Linda Verdickt

De inwijding van de kerk vond plaats in het jaar 324, op 9 november. Het gebouw was 100 meter lang en 65 meter breed, en daarmee ook naar Romeinse maatstaven heel groot. In 869 werd het door een aardbeving vernield, en later verschillende keren herbouwd en “gerestaureerd”, maar het kreeg nooit zijn oude luister terug. Daarom gaf paus Innocentius X, ter gelegenheid van het heilig jaar 1650, opdracht om een nieuwe basiliek te ontwerpen en te bouwen. De gekende architect Francesco Borromini werd hiermee belast. Hij ontwierp de huidige barokke kerkruimte. Maar van de paus moest het houten plafond uit de oude basiliek bewaard blijven, alsook het gotische baldakijn boven het hoofdaltaar uit de 14de eeuw. Borromini behield ook een groot deel van de cosmaten-vloer uit de oude kerk. De huidige voorgevel werd toegevoegd in 1733-1736 door Allesandro Gallilei.

De kerk is oorspronkelijk gewijd aan Jezus Christus de Allerheiligste Verlosser, maar paus Sergius III (904-911) wijdde ze ook aan Johannes de Doper, en paus Lucius III (1181-1185) voegde hier nog Johannes de Evangelist bij. Tot hun verbanning naar Avignon in 1305 verbleven hier de pausen. Bij hun terugkeer in Rome verbleven zij eerst bij de basiliek van Santa

Maria in Trastevere, daarna bij de basiliek van Santa Maria Maggiore, om zich tenslotte te vestigen in het Vaticaan, dat veiliger was omdat het ommuurd was.

Constant

© Linda Verdickt

IN GESPREK GAAN

De verkiezingen zijn achter de rug. Zij brachten de ene tot opperste euforie, de andere tot bittere ontgoocheling. Politieke carrières werden aangevuurd ...of gebroken. Het komt er nu op aan de naweeën ordentelijk en verzoeningsgericht te beheren. De verrassing kwam vanuit onverwachte hoek toen bleek dat de afschaffing van de opkomstplicht voor de gemeenteraadsverkiezingen velen ertoe aanzette niet te gaan stemmen. Het zou kunnen dat daardoor velen werd belet zich uit te spreken. Het is zeker de moeite waard zich over dit gegeven te bezinnen, wat in principe ook zal gebeuren, maar in het politiek jargon, geïnspireerd door managementtaal, heet dat “evalueren”. Managers bezinnen zich niet graag, zij evalueren. De “pro’s” en “contra’s” moeten worden in beeld gebracht, geanalyseerd en omgezet in doeleinden. Bezinning is eerder iets voor “softies”. Het klinkt zo zweverig. Voor alle duidelijkheid, nog voor de opkomstplicht werd afgeschaft, was die afschaffing al aan evaluatie toe. Democratie is complex. Hoe dan ook, oprechte dank alvast aan alle mannen en vrouwen die zetelden in een stembureau.

Een moment van bezinning overviel me het weekend na 13 oktober bij het lezen van een artikel in de “glossy” bijlage van de Standaard (Magazine, 19 oktober, p.29 e.v.). Een psychotherapeut, tevens specialist “mindfulness” (Wilfried Van Craen) werd de kans geboden enige uitleg te geven over ...het beheer van zijn siertuin. Ergens zowat op het einde van het artikel liet hij het volgende optekenen: “In (mijn) tuin staat een oud Mariabeeld, met de wandelstok van mijn moeder erbij. Omdat mijn moeder voor mij op die plek haar ziel heeft achtergelaten. Ze was 88 en wist van geen ophouden. Ze zag overal onkruid en dan moest “die vuiligheid” weg. En vaak waren dat dingen die ik daar had geplant. Dat deed ze hier ook een paar dagen voor ze stierf, precies op die plek. Het beeld staat er al 25 jaar, en elke keer dat ik passeer, gaan we nog in discussie. Ik had een lastige relatie met mijn moeder, en als ik daar bv. met bloempotten voorbijkom, hoor ik haar in gedachten zeggen “bij mij staat er zo geen pot met bloemen”. Waarop ik antwoord “begin niet weer over die potten, er is hier geen licht, hier kan niets bloeien”. Waarop zij weer “maar ge kunt tocht iets planten, ondankbaar kind”. Ze was zo’n levendige vrouw en die dialogen zijn denk ik een manier me haar ook zo te herinneren.”

Zoals managers zich niet graag bezinnen, heb ik het niet zo begrepen op “mindfulness”. Ergens denk ik misschien ietwat te kort door de bocht - dat men dat in vroegere tijden meditatie genoemd zou hebben. Als je voor iets louter een Engels woord ter beschikking hebt, is het oppassen geblazen want uiteindelijk komt het erop neer dat je niet meer goed weet wat onder dat woord moet schuilgaan. Zoals bij “management”, “softies”, of “glossy”... Niettemin vond ik de ontboezeming van de therapeut ontroerend.

Tijden komen en tijden gaan terwijl tussendoor generaties weerbarstig met elkaar aan de slag moeten. Ook daar hebben we woorden voor : “in gesprek gaan”, of “in dialoog gaan”. Klinkt eenvoudig, maar het is best ingewikkeld en het kan bijwijlen concreet lelijk tegenvallen. Het vreemde is dat pas wanneer de oudere generatie er niet meer is, de daaropvolgende de gevoelens weet aan te boren die “de dialoog” echt volbrengen, die er iets moois van maken. Omdat imperfectie mag veronderstel ik. Zoals de psychotherapeut het weet te vertellen. Een evaluatie hoeft dan niet. Wat van belang wordt is dan een Mariabeeld in een tuin waar moeder haar “ziel heeft achtergelaten”.

Ooit was “de ziel” essentieel. Meer zelfs, ze was reëel. Nu wordt dat ernstig betwijfeld. De ziel is vandaag eerder een karaktertrek toewijsbaar aan softies. Merkwaardig genoeg kan je er nochtans mee in gesprek gaan. Ik ga er immers van uit dat zo’n gesprek niet voorbehouden is aan therapeuten. Maar je moet wel de tijd nemen, en opletten, want kijk, ook in een bosje onkruid kan het vermogen schuilen de ziel van “ons moeder” te doen spreken. Het is maar een voorbeeld. Ook in een ornament van een altaar, een verfrommeld papiertje met notenbalk verstopt als bladwijzer in een boek, een knutselwerkje, een oude folder van de vakbond, ...kunnen vele vermogens schuilgaan. Er wordt gezegd dat vooral ietwat in het beging van november we ons bewust worden van die vermogens. Sommigen beweren zelfs dat, als je goed luistert, je ook met de Zoon kan discussiëren. Ze noemen dat dan bidden. Zonder opkomstplicht. Het komt volgens behoefte en gebeurt meestal in stilte. Het kan ook samen gebeuren, in Zijn naam bij elkaar. Uiteraard valt ook dat allemaal niet te evalueren. Maar iedere stem is wel van tel.

Johan

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van de voorbije zondag: 30ste zondag door het jaar

RABBOENI, MAAK DAT IK ZIEN KAN

Evangelie (Marcus 10, 46-52)

Ze kwamen in Jericho. En toen Hij uit Jericho wegging met zijn leerlingen en heel wat mensen, zat de zoon van Timeüs, Bartimeüs, een blinde bedelaar, langs de weg. Toen Hij hoorde dat het Jezus van Nazaret was, begon hij te schreeuwen en te roepen : “Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij !” Velen snauwden hem toe dat hij zijn mond moest houden. Maar hij schreeuwde nog harder : “Zoon van David, heb medelijden met mij !” Jezus bleef staan en zei : “Roep hem.” Ze riepen de blinde : “Rustig maar, sta op, Hij roept u.” Hij wierp zijn jas weg, sprong overeind en ging naar Jezus. Daarop zei Jezus tegen hem : “Wat wilt u dat Ik voor u doe ?” De blinde zei Hem : “Rabboeni, dat ik weer kan zien.” “Ga,” zei Jezus, “uw vertrouwen is uw redding.” Meteen kon hij weer zien, en hij volgde Hem op zijn weg.

Dit evangelie gaat over een man die blind is, een mens die niet ziet, en je mag gerust ook zeggen : een mens die het niet meer ziet zitten, zonder perspectief.

Het gaat over een mens aan de rand van de maatschappij, buiten de muren van de rijke stad Jericho, een mens die moet leven van aalmoezen die hij krijgt van anderen.

Het gaat over een mens die schreeuwt en roept, en steeds harder blijft schreeuwen en roepen, zelfs als anderen hem het zwijgen proberen op te leggen. Het gaat over iemand die in zijn onmacht durft te staan, die zijn nood durft te uiten en uit te spreken midden in de menigte.

Het gaat over een mens met veel vertrouwen en geloof. Jezus aanspreken met de plechtige titel “Zoon van David”, is op zich zoveel als een geloofsbelijdenis: Jij bent de Messias, Jou vertrouw ik ten volle, bij U kan ik terecht met mijn probleem.

Het gaat over een mens die dicht bij Jezus is, die Hem aanspreekt met “rabboeni”, een woord dat vertrouwdheid uitdrukt, bijna een koosnaampje, dat teder en intiem vertaald mag worden als “mijn lieve rabbi”.

Het gaat over een mens met een heel concrete en directe vraag, die er geen doekjes om windt : “Dat ik weer kan zien.”

Het gaat over een wonder. Als er vertrouwen en geloof is, als er de roep om hulp is, als er de concrete vraag is om weer te mogen zien, dan bevestigt Jezus dat geloof, en tilt het vertrouwen op : dat geloof is je redding. En de blinde kan weer zien, en wel meteen; het wonder voltrekt zich, en wel meteen.

Het gaat over een mens die recht springt, zijn mantel afwerpt, en Jezus volgt. Dat wil zeggen : hij werpt heel zijn verleden af waarin hij zijn beschutting had gevonden. Misschien gaat dit ook over de Kerk van vandaag, die een beetje uitgerangeerd langs de kant van de weg zit. Velen snauwen haar toe te zwijgen. Maar als de Kerk de mantel zou durven afwerpen van haar autoriteit, haar onfeilbaarheid, haar pretentie in moraal, als de Kerk op weg durft te gaan met de Heer zonder te weten waar de weg naartoe leidt, zonder te weten wat Hij met zijn Kerk van plan is, dan is dat : vertrouwen en geloven, en roepen : “Rabboeni, maak dat ik zien kan !” En dan voltrekt zich het wonder !

Het gaat over een mens die antwoordt op de vraag van Jezus : “Wat wilt ge dat Ik voor u doe ?” Dezelfde vraag hebben we vorige week gehoord, toen de zonen van Zebedeüs Jezus apart namen. Hun antwoord op die vraag was : geef ons de ereplaatsen rechts en links van U. Zij kunnen zien, maar zijn als het ware ziende blind. Het antwoord van Bartimeüs is : dat ik weer zien kan. En als het wonder zich voltrekt, volgt Bartimeüs Jezus verder op zijn weg. Dit is het laatste wonder dat gebeurt voor Jeruzalem : dat de blinde zijn mantel afwerpt, zijn bedelaarsmantel, al wat hij heeft, en in al zijn schamelheid, trillend van vrijheid en hoop, opspringt, in de richting van Jezus gaat, Hem vol vertrouwen vraagt dat hij zou mogen zien, door Jezus van zijn blindheid genezen wordt, en in het licht van hemel en aarde Jezus volgt op zijn weg. En de waarde van het wonder ligt inderdaad in het effect dat het heeft. Van belang is niet : Kan ik weer zien ? Waardoor ben ik genezen ? Van belang is : Waartoe gebruik ik mijn ogen ? Ga ik mee de weg van Jezus ? Bartimeüs doet het, de rijke jongeling eerder in dit hoofdstuk kon het niet.

Constant

(geïnspireerd door Bernard De Cock, Manu Verhulst en Werner Quintens)

Overledenen

RELEGEM, Sint-Jan-de-Doper

Jean Claude Rega, echtgenoot van Rita Steels, geboren in Sint-Agatha-Berchem op 11 februari 1948 en overleden in het WZC Spanjeberg in Zellik op 17 oktober 2024.

WEMMEL, Sint Servaas

Alfons Bogaerts, echtgenoot van Jeannine Leon, geboren te Balen op 19 augustus 1943 en overleden te Asse op 16 oktober 2024, woonde Ruiterweg 39.

Lea Racquet, weduwe van Jan Versaen, geboren te Wemmel op 18 januari 1935 en er overleden op 23 oktober 2024, verbleef in WZC Hestia.

dat Gods eeuwig licht hen mag verschijnen..

Vieringen van de komende zondagen: Allerheiligen, 31ste en 32ste zondag door het jaar

BRUSSEGEM

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u.

De Sint-Stefanuskerk is elke woensdag open van 10u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 3 november

09.00u: Eucharistieviering, ter nagedachtenis van de overledenen sinds Allerheiligen vorig jaar

Zondag 10 november

Geen viering

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Vrijdag 1 november

09.00u: Viering van Allerheiligen, gevolgd door de gedachtenisviering van de overledenen van Brussegem en Ossel, sinds 2023

Lector: Julienne Stalaert

Zondag 3 november

Geen viering

Zondag 10 november

09.00u: Eucharistieviering

Intenties: Karel Van Grimbergen, Maria Van Malderen

Lector: Sarah Sneyers

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Vrijdag 1 november

Geen viering

Zondag 3 november

10.30u: Eucharistieviering

Intentie: Herdenking van de overledenen sinds Allerheiligen 2023

Lector: Lieve Heiremans

Misdienaars: Maaren, Yoanna, Jona en Nathan

Zondag 10 november

10.30u: Dienst Woord en Communie

Lector: Wilfrieda Liekens

Misdienaars: Seline en Jinte

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 2 november

Geen viering

Zaterdag 9 november

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 3 en 10 november

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Vrijdag 1 november

10.30u: Eucharistieviering

Intentie: Jaarmis Mich Trullemans – Van den Broeck, Karel Van den Broeck – Raquet, Georges Van den Broeck – Van Schaftingen, Roger Van Dender – Irène Van den Broeck, Etienne Saeys – Madeleine Lavers, Luc Van den Broeck, Jean De Coninck – Maria De Mulder, hun ouders, haar broers en haar zus, Etienne Vander Jeught en familie

Zondag 3 november

10.30u: Dienst Woord en Communie –

Herdenkingsviering naar aanleiding van Allerzielen in het bijzonder voor de overledenen sinds Allerheiligen 2023.

Zondag 10 november

10.30u: Eucharistieviering: gezinsviering met initiatie voor de eerste communicanten

Intentie: Jaarmis Piet Verelst